

Finanstilsynet

Att.: Kamilla Bøgebjerg Nørlem
Århusgade 110
2100 København Ø

Sendt pr. e-mail til kbn@ftnet.dk

5. januar 2018

Høring over bekendtgørelse om god skik for forsikringsdistributører

Dansk Erhverv har den 6. december 2017 modtaget Finanstilsynets høring angående ovennævnte bekendtgørelse, som har til formål at gennemføre dele af direktiv 2016/97 om forsikringsdistribution. Herom behandles også et lovforslag (L8) i Folketinget.

Generelt bemærkes, at direktivet og dermed lov og bekendtgørelser i mange henseender efterlader væsentlig rum for fortolkning.

Dansk Erhverv havde derfor gerne set, at hele direktivet blev implementeret via lovforslaget, således at lovens bemærkninger kunne have uddybet og forklaret de af direktivets bestemmelser, der er uklare. Det gælder eksempelvis følgende dele af bekendtgørelsen:

- Begrebet "lejlighedsvis levering" i § 1, stk. 2, nr. 1,
- Forståelsen af "en prioriteret liste over forsikringsprodukter" i § 2, nr. 1, litra b. Der vil efter Dansk Erhvervs vurdering ikke altid være en prioriteret liste, eksempelvis i de tilfælde, hvor kundens krav og behov medfører, at kun ét forsikringsprodukt er relevant.
- Forståelsen af rækkevidden af begreberne "rådgivning" og "personlig anbefaling", jf. § 2, nr. 6, som kan være forskellig alt afhængig af, i hvilken sammenhæng de indgår, og hvilken type forsikringsdistributør, der er tale om.
- § 17, stk. 3, nr. 4, hvorefter der skal oplyses om "de vigtigste undtagelser, hvor der ikke kan indgives skadesanmeldelse". Dette burde vedrøre "de vigtigste undtagelser, hvor der ikke er forsikringsdækning".
- Forståelsen af begrebet "individuel anbefaling" i § 21, stk. 1.

Dansk Erhverv skal på denne baggrund generelt opfordre til, at Erhvervsministeriets og Finanstilsynets fortolkning af regelsættet (inden for rammerne af EU-direktivet) kommer til at afspejle en proportionel afvejning af hensynet til kunderne og de omfattede virksomheder.

Bekendtgørelsen om god skik bør forstås og håndhæves under hensyntagen til de udfordringer, der er ved efterlevelse af reglerne i praksis, og ikke lægge unødvendige hindringer for eller skabe unødvendige omkostninger ved salget/formidlingen af forsikringer til private og forbrugere.

Endelig skal Dansk Erhverv ikke undlade at bemærke, at det er uhensigtsmæssigt, at den korte høringsperiode er lagt henover jul/nyttår. Dette forekommer unødvendigt al den stund, at lovens ikrafttrædelse er udskudt.

Specifikke bemærkninger

Kapitel 1 – anvendelsesområde og definitioner

§ 1

Ordlyden af bekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 3, kan forstås således, at bekendtgørelsen generelt gælder for danske accessoriske forsikringsformidlere.

§ 1, stk. 1, nr. 3, skal dog, når denne læses i sammenhæng med selve lovforslaget, forstås således, at bekendtgørelsen (med undtagelse af enkelte bestemmelser) kun gælder for accessoriske forsikringsformidlere, når disse overskrider grænseværdierne i lov om forsikringsformidling § 1, stk. 2.

Med henblik på at undgå usikkerhed om bekendtgørelsens anvendelsesområde foreslår Dansk Erhverv, at bekendtgørelsens § 1, stk. 1, nr. 3, henviser til eller gengiver lovens § 1, stk. 2, og de grænseværdier, der gælder.

Kapitel 2 - formkrav

§ 3

Af bekendtgørelsens § 3, stk. 1, fremgår, at en række oplysninger skal leveres på papir, med mindre betingelserne i § 3, stk. 2 eller 3, er opfyldt, hvorefter oplysningerne kan leveres på et andet varigt medium eller via en hjemmeside.

Kravet om, at oplysningerne som udgangspunkt skal leveres på papir, er utidssvarende.

Dansk Erhverv er opmærksom på, at ordlyden af bekendtgørelsens § 3 følger af direktivets artikel 23. Dansk Erhverv skal på denne baggrund opfordre til, at bestemmelsen underlægges en tidssvarende fortolkning, således at der 1) kan indhentes et forudsætningsvist samtykke til anvendelse af et andet varigt medium/en hjemmeside, og 2) at der ikke gælder et krav om opbevaring af et sådant samtykke, forudsætningsvist eller ej.

Kapitel 5 – forhold mellem erhvervsdrivende

§ 11 – vildledende og utilbørlig handelspraksis mellem erhvervsdrivende

§ 11 anvender begrebet ”finansiel virksomhed”, hvilket forekommer forkert i sammenhængen.

Kapitel 6 - oplysningsforpligtelser

§ 14

Af § 14, stk. 1 og 4, fremgår, at en række oplysninger skal leveres ”i god tid” inden aftaleindgåelsen. Terminologien ”i god tid” stammer fra direktivets artikel 18 og 19, men giver ringe mening i sammenhængen og i den praktiske hverdag hos eksempelvis accessoriske forsikringsformidlere.

Oplysninger om et forsikringsprodukt gives således ofte umiddelbart inden eller i forbindelse med aftaleindgåelsen, eksempelvis ved salg af en tillægsgforsikring til en rejse eller et fjernsyn.

Dansk Erhverv skal på denne baggrund opfordre til, at kravet underlægges en tidssvarende fortolkning, hvorefter ”i god tid”, hvis det ellers giver mening i sammenhængen, forstås som ”inden aftaleindgåelsen”.

§ 14, stk. 1, nr. 5, svarer til ordlyden i direktivets artikel 18, litra a, v). Bekendtgørelsen forekommer dog ikke at dække aktørerne på det danske marked og sondringen mellem uafhængige forsikringsmæglere og øvrige forsikringsformidlere. Dansk Erhverv skal på denne baggrund opfordre til, at det overvejes, om bestemmelsen kan præciseres.

§ 14, stk. 1, nr. 8, litra a-c, svarer til ordlyden af direktivets artikel 19, stk. 1, litra c i)-iii). Litra b og c forekommer dog at overlape hinanden, og Dansk Erhverv skal derfor opfordre til, at det overvejes at skrive bestemmelserne sammen.

Endelig foreslår Dansk Erhverv, at de oplysningskrav, som uafhængige forsikringsmæglere allerede er underlagt som følge af andre bestemmelser, tilføjes opregningen i bekendtgørelsens § 14, stk. 6.

Kapitel 8 – kundens krav og behov

§ 20 og § 21

Af § 20 følger kravet om, at forsikringsdistributøren på baggrund af oplysninger fra kunden skal fastlægge kundens krav og behov. Denne bestemmelse bør underlægges en proportionel fortolkning, der ikke lægger unødvendige hindringer i vejen for det daglige salg af blandt andet tillægsgforsikringer.

Således bør det ved salg af eksempelvis hårde hvidevarer, rejser eller elektronik på internettet eller i fysiske butikker være muligt at generere en automatisk analyse af kundens krav og behov baseret på det produkt eller den tjenesteydelse, der tilbydes. Det vil være urimeligt byrdefuldt og ekstremt fordyrende, hvis en accessoriske forsikringsformidler, der sælger en tillægsgforsikring til et tv, forpligtes til eksempelvis at indhente og analysere kundens eksisterende forsikringer, før kundens krav og behov kan fastlægges.

På samme måde bør en ”individuel anbefaling”, jf. § 21, alt efter den konkrete sammenhæng og særligt ved tillægsgforsikringer til simple produkter og tjenesteydelser kunne genereres automatisk via en hjemmeside eller på baggrund af kundens udtrykte ønsker til et konkret produkt eller en tjenesteydelse i en butik.

Dette understøttes af bekendtgørelsens § 22, hvorefter ”de oplysninger, der er omhandlet i § 20, stk. 1 og 2, og § 21, stk. 1, skal tilpasses kompleksiteten af det forsikringsprodukt, der foreslås, og den enkelte kunde”.

Kapital 8 – særlige regler for kombinations- og pakkesalg

§ 24

Når et forsikringsprodukt er accessorisk i forhold til en vare eller en tjenesteydelse, som er en del af en pakke eller samme aftale, skal forsikringsdistributøren tilbyde kunden, at købe varen eller tjenesteydelsen uden forsikringsprodukt, jf. § 24, stk. 4.

Dansk Erhverv bemærker, at denne bestemmelse ikke bør være til hinder for, at man tilbyder en ”gratis/automatisk” forsikring, når blot prisen for varen/tjenesteydelsen ville være den samme uden den pågældende forsikring.

Kapitel 10

Supplerende krav til uafhængige forsikringsformidlere

§ 28 og § 29

Dansk Erhverv bemærker, at der i kravene til honorering af uafhængige forsikringsmæglere bør tilstræbes lige konkurrencevilkår mellem forsikringsmæglere og øvrige dele af branchen. Bestemmelserne bør tilpasses, så de tager højde for dette.

Samarbejdsaftale og fuldmagt

§ 30

Ifølge § 30, stk. 1, skal en uafhængig forsikringsformidler indgå en ”skriftlig samarbejdsaftale” med kunden. Aftalen skal udarbejdes på papir eller et andet varigt medium.

Kravet om decideret skriftlighed forekommer utidssvarende og unødigt administrativt tung. Da forsikringsformidling tilbydes til forskellige kundetyper, bør kravene til samarbejdsaftalen kunne tilpasses den enkelte kunde og opgavens kompleksitet. Der bør derfor alene gælde et krav om, at der skriftligt aftales vilkår for samarbejdet på papir eller et andet varigt medium.

Endelig foreslår Dansk Erhverv, at § 30, stk. 2, nr. 4, udgår, som følge af de krav, der allerede følger af § 31.

Med venlig hilsen

Kristian Aagaard Bach Mortensen
Advokat